ایران ورزشی

روزنامه ورزشی صبح ایران ■ صاحب امتیاز: خبرگزاری جمهوری اسلامی ■ مدیرمسئول: علی عالی ■ تلفن: ۱۴_۸۸۵۰۴۱۱۳ ■ نمابر: ۸۴۷۱۱۱۷۳ ■ سازمان آگهی ها: ۱۸۷۷_۸۸۵۰۱۳۰۰
_۸۸۷۴۶۵۸۳ ■ انتشارات: ۵و۸۸۵۴۸۸۹۲ ■ امور مشترکین: ۸۸۷۴۸۸۰۰_۸۸۵۲۱۹۵۴ ■ نشانی: تهران، خیابان خرمشهر، شماره ۲۰۸/صندوق پستی ۵۳۸۸-۱۵۸۷۵ ■ چاپ: ایرانیان

@iranvarzeshii

سه‌شنبه ۱تیر ۱۴۰۰-شماره ۶۷۹۰

نظر خود را به این شماره پیامک کنید 3000 45 12 13

WWW.INN.IR

info@inn.ir

دیگر رسانه‌ها

چرا تصمیم میلان برای خرید دروازه‌بان جدید درست بود؟

شماره یک خود میلان است!

شماره یک در باشگاه آث میلان دروازه‌بان این تیم نیست بلکه خود باشگاه است و همیشه در اولویت قرار دارد.

زمانی که به این موضوع را متوجه شوید، به این درک هم خواهید رسید که چرا کمیته فنی در راستای حفاظت از منافع میلان حرکت کرد و هرگونه تردیدی درباره پست دروازه‌بانی در فصل آینده را با جذب مایک مینیان از لیل، قهرمان جدید فرانسه، از میان برداشت. میلان پیش از این به اندازه کافی برای دریافت پاسخی از جی جی دونارومادرباره آینده‌اش صبر کرده بود.

طولانی‌تر شدن این شرایط با توجه به پایان یافتن قرارداد این بازیکن در آخر ماه ژوئن بی‌انصافی در حق باشگاه بود؛ خصوصاً که او باید به اردوی تیم ملی ایتالیا در سارد دینیا ملحق می‌شد.

پیش از این پیشنهاد دوسوسه کننده‌ای برای امضای قرارداد جدید به این دروازه‌بان جوان و موفق ارائه شده بود که می‌توانست غول اهل کاستلاماره دی استابیا را با دستمزدی بسیار بیشتر از درآمد فعلی‌اش تا سال ۲۰۲۶ در باشگاه حفظ کند.

اما این ملی‌پوش ایتالیایی که همین حالا هم سالانه شش میلیون یورو دریافت می‌کند، بلافاصله درخواست خودکار نکرد و نپرسید که کجا را باید امضا کند. در عوض مینو رایولا، مدیر برنامه او، پیشنهاد قرارداد کوتاه‌تر به مدت دو سال با دستمزدی بیشتر را مطرح کرد؛ قراردادی که به محض رهایی فوتبال از بند شیوع همگانی ویروس کرونا به پایان می‌رسید. او احتمالا فکر می‌کرد مطرح شدن نام دروازه‌بان‌های جدید برای فصل آینده از سوی مدیران میلان تنها یک بلوف است. میلان اقدامی مسئولانه انجام داد، آنها احتمال رخ دادن چنین اتفاقی را در نظر گرفته بودند و برنامه پیدا کردن جانشین برای این بازیکن را به کار انداختند؛ اقدامی که اجرای آن به همه باشگاه‌های بزرگ پیشنهاد می‌شود تا در شرایطی قرار نگیرند که برای آن آماده نباشند یا خروج از آن برای‌شان دشوار باشد.

اتفاقات سال ۲۰۱۷ نباید تکرار می‌شد؛ زمانی که لی یونگ هونگ، مالک وقت باشگاه و کمیته اجرایی که انتصاب کرده بود- وپس از آن منحل شد- نمی‌خواستند شاهد جدایی زودهنگام دونارومایپس از حضورشان در باشگاه باشند.

آنها علیرغم وحشت بسیار و ارائه پیشنهادی چشمگیر به په رینا که بازیکن آزاد بود، تمام تلاش خود را به کار گرفته و این دروازه‌بان ۱۸ ساله را به پردرآمدترین دروازه‌بان لیگ تبدیل کردند. آنها همچنین سعی کردند با جذب آنتونیو، برادر این بازیکن، از آستراس تریپولیس بیش از پیش او را خشنود کنند. لقب دُلار رومادر آن تابستان به دونارومادادە شد و او در یورو زیر ۲۱ سال در لهستان با بارانی از اسکناس‌های تقلبی از سوی هواداران پشت دروازه روبه‌رو شد.

میلان این روزها تحت نظارت الیوت و ایوان گازیدیس به عنوان مدیر اجرایی به شکل بسیار متفاوتی ارائه می‌شود. در حالی که جای شکی در استعداد دونارومادا وجود ندارد و این موضوع در فصل جاری کاملاً برجسته بود، باشگاه باهوش‌تر، منطقی‌تر و منظم‌تر از چهار سال قبل است.

زمانی که پیشنهاد مطرح شده از میزان ارزشگذاری حساب شده و محتاطانه میلان فراتر رود، این باشگاه از حراجی خارج می‌شود.

هاکان چالهان اوغلو که قراردادش حدود یک ماه دیگر به پایان می‌رسد نیز این موضوع را به خوبی به خاطر می‌سپارد.

بازگشت به لیگ قهرمانان برای اولین بار پس از سال ۲۰۱۴ اثباتی بر درست بودن سبک مالکان فعلی باشگاه است. میلان علیرغم کاهش ۲۰ درصدی میزان دستمزد پرداختی خود در تابستان سال گذشته در بین چهار تیم صدر جدول قرار گرفت و ۵۰ میلیون یورویی که از حضور در مرحله گروهی دریافت می‌کند قرار نیست با پرداخت کمیسیون مدیر برنامه و دستمزد بیش از حد به بازیکنان هدر برود.

این مبلغ درعوض به شکلی هوشمندانه بار دیگر سرمایه‌گذار می‌شود خصوصاً که در حال حاضر تمام توجه‌ها به فیکایو تومواری است که انتقالش از چلسی به این باشگاه به احتمال زیاد با توجه به حضور میلان در رده دوم جدول سری A و با مبلغ ۲۵ میلیون یورو که پیش از آن مذاکراتی درباره آن صورت گرفته، دائمی خواهد شد.

در حالی که دونارومانقش قابل توجهی در کسب سهمیه لیگ قهرمانان ایفا کرد اما نباید مینیان را دست کم گرفت. میلان قطعاً این کار را نکرد. ژوفری مونکادا، مدیر استعدادیابی، بیش از هر کس دیگری به خوبی با بازار فرانسه آشناست و با اقدام سریع و سرنوشت‌ساز توانست باشگاه را در اقدام برای جذب این بازیکن از سایر رقبا (مانند رم) پیش بیندازد؛ بازیکنی که در آستانه حضور در یورو ورود به آخرین سال قرارداد در استاده پیر موروآ قرار دارد.

او که فقط ۲۵ سال دارد و به احتمال زیاد پس از بازنشستگی هوگو لوریس به دروازه‌بان اصلی در با استعدادترین تیم ملی جهان تبدیل می‌شود، نه تنها ارزش‌های درستی را به تیم منتقل می‌کند، بلکه این محصول آکادمی پاری سن ژرمن عملکرد بهتری از دونارومادا از نظر چندین معیار دروازه‌بانی در این فصل داشته است.

با بررسی داده‌های StatsBomb، مینیان مانع از به ثمر رسیدن چهارگلی شد که دروازه‌بانی معمولی در لیگ فرانسه می‌توانست دریافت کند (وقتی ارزش کیفی و تمامی ویژگی‌های گل‌های مورد انتظاری (xG) که او با آنها روبه‌رو بوده را در نظر بگیریم) و درصد مهار بیشتری داشت (۸۱ درصد در برابر میانگین ۷۲ درصد) و درصد مهار مورد انتظار بالاتری را نیز به ثبت رساند (۷۷ درصد در برابر میانگین ۷۰ درصد).

«مایک جادویی» رتبه اول مجموع را در لیگ فرانسه از آن خود کرد؛ در حالی که دونارومادر سری A پس از ماتیاپرین از جنوا و خوان موسو از اودینزه قرار گرفت. در ۲۲ سالگی و با انجام بیش از ۲۰۰ بازی، هیچکس موقعیت دونارومادا را به عنوان یکی از درخشان‌ترین دروازه‌بانان نسل خودش زیر سؤال نمی‌برد. او- بیشتر اوقات- با توقع تبدیل شدن به «بوفون بعدی» بهتر از سایر دروازه‌بان‌هایی که عجولانه به عنوان جانشین این بازیکن بزرگ انتخاب می‌شدند، کنار آمد. تمام دیدارهای پشت درهای بسته در طول سال گذشته باعث شد که ما به صدای قدرتمند و رهبری او از انتهای زمین عادت کنیم.

او همین حالا دروازه‌بان بسیار خوبی است اما باید دید که آیا به یکی از بهترین بازیکنان تاریخ مانند بوفون تبدیل خواهد شد.

(خلاصه مطلبی که پیش‌تر در سایت هفت یک منتشر شده)

عکس روز

ایران – آمریکا؛ ۲۳ سال بعد

دیروز سایت فیفا به مناسبت بازی ایران و آمریکا که دقیقاً ۲۳ سال پیش در چنین روزی برگزار شده بود، این عکس‌ها را منتشر کرد. ایران و آمریکا در جام جهانی ۱۹۹۸ به مصاف هم می‌رفتند و دنیا منتظر جدال آنها بود. دو تیم با اختلافات سیاسی فراوان که قرار بود برای اولین بار بعد از انقلاب با هم در زمین فوتبال سرشاخ شوند. آن بازی را ایران ۲-یک برد تا شوری فراوان جامعه را دربرگیرد. هنوز گل قرن حمید استیلی و فرار مهدوی کیا جلوی چشم‌مان است.

کاریکاتور

رابین گوسنس بدون شک ستاره بازی آلمان و برتغال بود. بازیکنی که در آتالانتا بازی می‌کند و چندی پیش در کتاب خاطراتش نوشته بود: «بعد از بازی با یووونتوس از رونالدو درخواست پیراهنش را کردم. او حتی به من نگاه نکرد و فقط گفت: نه»

طنزیم

هومن جعفری

به دنبال آقای فتاحی هستیم

در مورد بازی سوپرجام به اندازه یک دنیا سوژه هست منتهی نمی‌شود نوشت! فقط دلم می‌خواهد از تیکه‌ای بپرسم با خودت چه فکری کردی که آنطوری اخراج شدی و تیمت را بدبخت کردی؟ یک سؤال هم از مدافع این فصل تراکتور و شاید مدافع فصل بعد پرسپولیس هست که نمی‌شود پرسید.

توضیح: دوستان در مورد سوپرجام سؤال کردند که دقیقاً چیست! سوپرجام چیزی است که اگر یک طرفش استقلال باشد، فدراسیون فوتبال اصرار دارد وقتی در اردوی خارج از کشور هستند حتماً برگزارش کند ولی وقتی تراکتوریک سمتش باشد، بدون نیاز به درخواست طرفین، مسابقه آنقدر عقب می‌افتد تا حاج صفی و شجاعی و دژاگه جدا شوند! بعدش دیگر هروقت شد برگزار کنید!

رونوشت: اگر آقای فتاحی را دیدید، حتماً سلام گرم بنده را خدمت ایشان ابلاغ کنید! یک زمانی بر این باور بودند که عقب جلو شدن زمان سوپرجام حکم تعرض به ناموس فدراسیون را دارد!

*

حضور مأمور پلیس در اردوی تیم استقلال برای بازداشت بازیکن این تیم به علت برگشت خوردن چک را به اعضای هیأت مدیره، مدیرعامل ساعی و پرتلاش و رئیس محترم مجمع باشگاه استقلال تبریک می‌گوییم. چهل روز دیگر می‌رود، دست‌کم تلاش کنید یک چیزی در این تیم باقی بماند که به نفر بعدی تحویل بدهید! مرسی!

*

این یکی طنز نیست.

رئیس فدراسیون نابینایان و کم بینایان از اعزام ۸ ورزشکار در رشته‌های دوومیدانی و جودو به بازی‌های پارالمپیک توکیو خبر داد.

گفتم شاید این خبر جایی کار نشود، دست کم در ستون من چند کلمه‌ای از این نادیده‌ها و ناشنیده‌ها چند سطری نوشته شود.

رشته توئیت

سام ستارزاده

دبل در پوکر، پاداش ثبات پرسپولیس

قصه همیشه تکرار

قرمزهای پایتخت ایران یکشنبه شب با برتری مقابل تراکتور تبریز چهارمین قهرمانی متوالی خود در سوپرجام ایران را ثبت کردند. رسول خطیبی، سرمربی تراکتور، طی اظهاراتی کلیشه‌ای در سطح فوتبال ایران، شکست تیمش را بر گردن عواملی همچون دولتی نبودن آن و بی‌بهره بودن از حمایت وزیر ورزش انداخت. با این وجود، آمار فنی دیدار سوپرجام نیز گواه بر برتری فنی پرسپولیس بوده است. شاگردان یحیی گل‌محمدی از حیث امید گلزنی، تعداد موقعیت خلق شده، تعداد و درصد پاس سالم و تعداد شوت در چارچوب، برتری معناداری نسبت به رقیب تبریزی خود داشت.

نپذیرفتن تقصیرات خود و تمسک به تئوری‌های توطئه که در میان هواداران افراطی هر تیمی خریدار دارد، متأسفانه در فوتبال ایران، یک تاکتیک مرسوم برای مواجهه با شکست است. تمام تیم‌هایی که در چهار سال گذشته زیر سایه پرسپولیس دستشان از اغلب جام‌های داخلی کوتاه مانده، اگر حتی در اندیشه‌های خودشان از این قبیل توجیهات لحظه‌ای دست بکشند، می‌توانند عناصری که میان آنها و رقیب مقتدرشان در این سال‌ها تفاوت انداخته را تشخیص دهند. «ثبات» را می‌توان مهم‌ترین این عناصر دانست؛ آنچه غیر از پرسپولیس، کمتر تیمی در ۲۰ دوره گذشته لیگ برتر حتی در طول یک فصل مزه شیرین آن را چشیده.

چه در دوران برانکو و کالدرون و چه در فصل جاری، پرسپولیس بحران‌هایی مشترک با تیم‌های دیگر لیگ را چشیده؛ بازیکنان مهمش را از دست داده، از عهده هزینه‌های باشگاه برنیامده و مشکلاتی از این دست. با این وجود، برخورد منطقی و حرفه‌ای مدیریت و هواداران قرمزها همواره مانع این بوده که پرسپولیس با یک یا دو لغزش، وارد بحرانی خودساخته گردد. به عنوان یک تیم خصوصی، اتفاقاً انتظار می‌رفت چنین ثباتی در تبریز بیشتر از ارتش سرخ دیده شود اما همان گونه که در ابتدای فصل مشاهده کردیم، مدیران تراکتور در ابتدای فصل علی رضا منصوریان را بدون برنامه به عنوان سرمربی تیمشان برگزیدند و پس از پنج هفته، بدون برنامه وی را از سمتش عزل کردند. قهرمانی لیگ نیز به همین سادگی و در همان ابتدای کار از تبریز فاصله گرفت. در همین چند روز اخیر نیز، مسعود شجاعی و اشکان دژاگه به شکل خلق الساعه‌ای با تراکتور قرارداد شان را فسخ کردند.

شایسته‌ترین تیم برای قهرمانی در اکثر تورنمنت‌ها در یک فصل پرفشار، تیمی است که بتواند در بیشترین بازه‌های زمانی ممکن در هر فصل در اوج باشد و عملکردش رضایت‌بخش باشد. پرسپولیس، تیمی که مدت‌هاست کمترین تغییرات ممکن را در پنجره‌های نقل‌وانتقالاتی دارد و بیشترین اعتماد را به بازیکنان کنونی‌اش می‌ورزد، مستحق این است که از نعمت ثبات بیشتر از همتایان خود در لیگ برتر سود ببرد.

در همین فصل جاری، سپاهانی که در جدول لیگ برتر شانه به شانه پرسپولیس می‌زند، با عملکرد منطقی در جابه‌جایی بازیکن، اعتماد به محرم نویدکیا (هرچند تصمیمی پریسک بود) و البته، برگزاری منظم و به‌موقع جلسات بدنسازی در پیش فصل که در اکثر تیم‌های داخلی به آن توجه نمی‌گردد، توانست ثبات را به تیم خود تزریق کند. شاید اگر همین سپاهان به جای تراکتور یکشنبه شب مقابل پرسپولیس قرار می‌گرفت، از بخت خوبی برای تصاحب سوپرجام برخوردار بود. اینکه دیدار سوپرجام در چنین بازه‌ای از فصل برگزار شود تصمیم کاملاً معقولانه‌ای نبود. با این حال، تاریخ این رقابت نباید چندان برای تیمی که مدعی آن است تفاوت می‌کرد. عطش برای پیروزی و قهرمانی در هر زمان و شرایطی، قسمت مهمی از شخصیت قهرمانی یک تیم است.

رشته توئیت

سامان موحدی راد

فرمول موفقیت پرسپولیس

دی‌ان‌ای قهرمانی

پرسپولیس و یک جام دیگر! این داستان تکراری این سال‌های فوتبال ایران است. پر بیراه نیست که حمید مطهری در کنفرانس خبری بعد از فتح فینال سوپرجام می‌گوید که این تیم دی‌ان‌ای قهرمانی دارد. آنها بعد از پوکر قهرمانی در لیگ برتر حالا در سوپر جام، این جام نوپای فوتبال ایران هم پوکر کرده‌اند تا علاوه بر کسب عناوین زیاد قهرمانی در دهه ۹۰، سال ۱۴۰۰ را هم با قهرمانی آغاز کنند.

در خصوص قهرمانی‌های پیاپی پرسپولیس دو نکته مهم خودنمایی می‌کند. نخست اینکه این تیم چطور توانست از روزهای بحرانی اوایل دهه نود فاصله بگیرد و تیم قدرتمند امروزی را بنا کند. تیمی که در سال‌های ابتدایی دهه نود روزهای سختی را پشت سر گذاشته بود. روزهایی پر از حاشیه، بحران، دعوا و درگیری میان طیف‌های مختلف قدرت در باشگاه و جایگاه‌های نازل در لیگ. حتماً آن روز وحشتناکی که حمید درخشان به عنوان سرمربی معرفی شد در حالی که علی دایی در حال تمرین دادن تیم بود را از یاد نبرده‌ایم. پرسپولیس از آن روزگار سیاه چنین روزهای درخشانی را برای خودش ساخت. روزهایی که این تیم جام پشت جام و موفقیت پشت موفقیت درو می‌کند. آنها به خوبی به نقطه ضعف خودشان پی بردند و فهمیدند از دل بی‌ثباتی هیچ موفقیتی حاصل نمی‌شود. برای همین از میانه دهه نود با یک هیأت مدیره منسجم و مدیریت قابل توجه در کنار چهره درخشانی چون برانکو ایوانکویچ بنای پرسپولیس موفق این سال‌ها را گذاشتند. پرسپولیسی که با رفتن برانکو نیز از هم نپاشید و با دو مربی دیگر هم جام پشت جام گرفت. از این رو وضعیت کنونی پرسپولیس امروز بسیار ستودنی است و بی‌شک بر موفقیت‌های بیشتر آنها در فوتبال ایران در روزهای آتی هم صحه می‌گذارد. چراکه سایر تیم‌های لیگ برتری از چنین ویژگی‌ای برخوردار نیستند اما علاوه بر این نکته مثبت آنها با یک نقطه ضعف هم مواجه هستند.

پرسپولیس نتوانسته سطح خودش از فوتبال ایران را بیشتر از آنکه لیاقتش است، ارتقا دهد. حضور در دو فینال آسیایی بی‌شک موفقیت بزرگی است اما همه تاریخ را با جام‌ها به یاد می‌آورند چنانکه پرسپولیس دهه ۹۰ شمسی را با جام‌هایش در لیگ برتر می‌شناسند.

از این رو عدم موفقیت پرسپولیس در کسب جام در آسیا برای تیمی چنین آماده و درهم شکننده رقبا یک نقطه ضعف به شمار می‌آید. این عدم توفیق هم البته به این دلیل است که فوتبال ایران ذاتاً توانایی رسیدن به چنین جام‌هایی را ندارد. فی‌الواقع ما به دلیل وضعیت اسفبار فوتبال‌مان، نداشتن زیرساخت‌ها و عدم توسعه واقعی فوتبال، قابل رقابت با رقبای شرقی و غربی نیستیم. برای همین حتی وقتی پرسپولیس به عنوان بهترین تیم ایرانی به فینال آسیا هم می‌رسد از لمس جام باز می‌ماند. اینجاست که دیگر حتی دی‌ان‌ای قهرمانی هم به کار نمی‌آید.

پرونده

گزارش یک

مهرداد نیکان

تلاش بچه‌گانه رسول پاشا برای پنهان‌کاری

سرمربی سوپر پوششی!

دیدار سوپرجام فصل ۱۳۹۹-۱۳۹۸ بالاخره پس از کش‌وقوس‌های متوالی و بسیار برگزار شد تا چهارمین قهرمانی متوالی سرخ‌پوشان تهرانی مقابل تراکتور مسجل شود.

پرسپولیسی‌ها علی‌رغم موقعیت‌های پیاپی و خطرناکی که روی دروازه حریف تبریزی ایجاد کردند، تنها سهم‌شان از سنگر محمدرضا اخباری به تک گل عیسی آل‌کثیر محدود شد

پرسپولیسی‌ها علی‌رغم موقعیت‌های پیاپی و خطرناکی که روی دروازه حریف تبریزی ایجاد کردند، تنها سهم‌شان از سنگر محمدرضا اخباری به تک گل عیسی آل‌کثیر محدود شد که شاید به‌جرأت بتوان سطح به‌ثمر رسیدن آن را فراتر از گستره فوتبال آسیا دانست. مهاجم ۳۱ ساله اردوگاه قرمز پایتخت که خیلی دیر به سطح اول فوتبال ایران معرفی شد، شاید خودش هم با دیدن کیفیتی به این زیبایی از نمایش‌های اخیرش، این روزها فقط حسرت ظهور دیرهنگام و صدالبته از دست دادن شانس پوشیدن پیراهن مقدس تیم ملی کشورمان را به دوش بکشد. عیسی آل‌کثیر که هرگاه در ترکیب فیکس پرسپولیس حضور داشته، یا گل زده و یا در گل‌زنی هم‌تیمی‌هایش مؤثر بوده؛ مدتی است شمایل همان حلقه مفقوده‌ای را بازی می‌کند که تیم سرخ‌پوش در نبودش با فقدان آن مواجه بود؛ مهاجم باکس و چارچوب‌شناس ذاتی.

در مدح و ستایش از کیفیت خوب و مناسب عیسی آل‌کثیر صحبت‌های بسیاری برجای مانده و از سطح فوتبال او و اینکه تا چه حد موتور گل‌زنی شاگردان یحیی گل‌محمدی را روغن‌کاری و ریگلاژ کرده، حماسه‌سرایی بسیار است. واضح است که هیچ منتقد و کارشناسی امروز نمی‌تواند به کیفیت بالای مهاجم شماره ۷۲ لشگر زرهی قرمزپوش ایراد بگیرد، همانطور که نمی‌شود موفقیت‌های متوالی تیم فوتبال پرسپولیس در لیگ برتر، جام حذفی، سوپرجام و لیگ قهرمانان آسیا را تابعی از حمایت‌های فرامتنی دولتی دانست. هیچ عقل سلیمی اجازه این خبط و خطا را به خود نمی‌دهد که آنگ تیم حکومتی را به پرسپولیسی‌ها بچسباند؛ جز کسانی که در جست‌وجوی پوششی برای ناتوانی‌های خود هستند.

دیدار سوپرجام فوتبال ایران که به‌واقع برای تعیین قهرمان قهرمانان بین قهرمان لیگ نوزدهم و جام حذفی برگزار شد، هیچ شباهتی به یک مسابقه باکلاس و یا تجلی تقابل باکیفیت‌ترین تیم‌های فوتبال کشور نداشت. سوای سطح مناسب نمایش‌های بازیکنان تیم فوتبال پرسپولیس که طی سال‌های اخیر به امری عادی و از بدیهیات بدل شده، تراکتور حتی در حد یک رقیب جان‌دار هم نبود و حتی نتوانست چند موقعیت گل‌زنی مسلم را طی ۹۰ دقیقه روی دروازه حامد لک برنامه‌ریزی کند. حالا و با تمام این تفاسیر، انتهای بازی این رسول خطیبی بود که با لحنی طلبکارانه و گلایه‌آمیز از حمایت‌های دولت و وزارت ورزش و جوانان به‌عنوان اصلی‌ترین دلایل شکست شاگردانش در استادیوم آزادی نام برد و تبریکات خود را با طعنه و نسبت‌های ناروا روانه اردوگاه رقیب کرد.

عدم سازماندهی رسانه‌ای مناسب از سوی ارگان‌های مربوطه و مسامحه در برخورد با توهین‌کنندگان به تیم‌های پایتخت‌نشین، کار را به اینجا رسانده که یک سرمربی با حداقل دانش فنی (به‌زعم کارشناسان خبره)، برای ماله کشیدن روی نمایش ضعیف شاگردانش و نخ‌نماشدگی تاکتیک‌های منسوخ خود، وزیر و وکیل و رئیس را مقصر می‌داند. لزوم برخورد با چنین خاطیانی حتی از برگزاری دیدار نه‌چندان با اهمیت سوپرجام هم واجب‌تر است؛ مسئولین ذیربط فکر نان باشند که خربزه جز آب، چیزی ندارد.